

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ναι, Εὐτυχής ὄρηξή, καὶ ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀγαπητῶν μου ἀδελφῶν σου νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Μόνον εἶπέ σου νὰ ἐλλέγη κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι φίλος τῆς Διαπλάσεως εἶνε κάθε φίλος μου. Καὶ σ' μὴ κάμνης τὸν κόπον νὰ γράφῃς εἰς χωριστὸ χαρτί ἐκάστην λύσιν, ἀλλὰ θλας τὰς λύσεις ἐκάστου φυλλαδίου, θλας εὐρίσκεις, γράφε τας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτί.

Καλὲ τί λές, μικρὲ μου φίλε Κωστή Σομαραῖνα, πρὸ δύο μόνον μηνῶν ἤρχισες νὰ διαβάξῃς καὶ γράφεις πόσον καλὰ; Μὰ ἐσένα σου ἀξίζει ἕνας μεγάλος μεγάλος ἔπαινος! Καὶ ὁ Πέτρος δὲν θὰ μου γράφῃ καὶ αὐτός;

Ρόδον τοῦ Βαρος εἶνε ὠραῖον ψευδώνυμον, φιλιτάτη Μ. Π. Αὐτὸ νὰ κρατήσῃς.

Πολὺ καλὰ ἐκότες τὰς ιδέας σου καὶ τὰ τοῦ ταξιδίου σου, μικρούλα μου φίλη Κοραλία Π. Μακρῆ μόνον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν δὲν εἶσαι πολὺ δυνατὴ, ἀλλ' αὐτὴν εὐκολοὶ εἶνε νὰ τὴν μάθῃς. Πολὺ εὐτυχῆς γίνουμαι μαυθάνουσα διὰ τὸ περιοδικόν μου ὅχι μόνον ἐσὲ κατενοουσίαζε, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλοὺς γονεῖς σου.

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σε δεχομαι εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου, ἀγαπητὴ Μιχαὴλ Πιάγκε.

Εὐγε! εὐγε! Ἀρχιστράτηγος Θεμιστοκλεῖς πολὺ ἐχάρηκα διὰ τοὺς βαθμοὺς σου. Ὁλοὺ λίαν καὶ ἄριστα! Εἶνε καὶ ἡ Ὁραία Ἀνοδοδότη τὸσον ἐπιμελής; Φίλησέ τὴν μου, ἐσε παρακαλῶ.

Διατὶ εἰς τὸ σκυλί σου ἔδωσες γαλλικὸν ὄνομα, Ἐθαίσθητος Καρδία, ἀφοῦ καὶ σὺ εἶσαι Ἕλληνίς καὶ αὐτὸ δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ τὸ ὀνομάσῃς Ροί; Ἐγὼ ὑποθέτω διὰ δι' αὐτὸ σου ἔφυγε καὶ τὸ ἔχασες. Ἐπῆγε νὰ εὐρῆ ἄλλην κυρίαν, ἡ ὁποία νὰ τοῦ δώσῃ ὄνομα Ἕλληνικόν. Σὲ συγχάρω διὰ τὰ γενέθλια σου καὶ εὐχομαι νὰ τα ἐορτάσῃς ἐκατοντάκις ἀκόμη.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, Περιπλανώμενος Ὀδησσεῦ, ὅπου μέλλεις νὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον τὴν φιλιτάτην μας Πατρίδα. Ὡ! νὰ ἴδῃς πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ Ἕλλάς μας!

Τώρα, Ἐραστὰ τῆς Φύσεως, λαμβάνεις ἐγκαιρὸς τὰ φύλλα;

Ὡ! βαθύτατα μ' ἐλύπησεν ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ φιλοστόργου πατρὸς σου, Ἐδοξτε Πλάτανη. Τώρα δὴν σου τὴν ἀγάπην συγκέντρωσέ τιν εἰς τὴν καλὴν μητέρα σου καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας σου καὶ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς σου χύνε βάλαμον εἰς τὴν πλήγην τῆς, γενοῦ σὺ ἄγγελος παρηγορίας.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Ὁραία Κερκυρα, καὶ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ἄλλοις μου τοὺς διαγωνισμοὺς πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Καὶ ὑπὸ τὸ νέον ψευδώνυμον, Δέλτα τοῦ Δουναβίου, γράφε μου συχνὰ ὅπως καὶ πρῖν.

Πόσοι καὶ πόσοι Ἕλληνοπαῖδες ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τῆς Διαπλάσεως καὶ πόσον θὰ ἐγίνοντο εὐτυχεῖς καὶ συγχρόνως πόσον θὰ ἦσαν εὐγνώμονες εἰς ὅποιον ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἤθελε τοὺς κάμει νὰ τὴν γνωρίσουν, μαρτυροῦν αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν λαμβάνω ἀπὸ τοὺς νεωστὶ ἐγγραφέντας. Μία ἐκ τούτων εἶνε καὶ ἡ τοῦ Χρυσομάλλου Πειρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει τὴν πρώτῃν του ταύτην πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν: «Προσελιεστάτη μου Διάπλασις, μόλις πρὸ μηνὸς ἔλαβον τὴν ἀφάτον ἠδονὴν νὰ ἀναγνώσω τοὺς δύο σου τόμους

τοῦ 1885 καὶ 1886. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον ὑπῆρξες φίλη παρῆγορος εἰς ἓνα Ἕλληνοπόλιον εὐρισκόμενον μακρὰν τῆς πατρίδος σου, δὲν εἰσεύρεις δι' ὑπῆρξες ὁ ἄριστος ἰατρός εἰς μίαν καρδίαν λυπημένην, ἀλλὰ ἐπίσης δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον ἀγαπᾶσαι ὑπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς καρδίας. Πρὸ στιγμῆς μόλις ἀνεγίνωσκον μίαν ἀλληλογραφίαν σου καὶ τότεν ἔμαγευθην ἀπὸ τὰς μαγικὰς ἐκεῖνας λέξεις, δι' ὧν προσαγορεύεις τοὺς φίλους σου, ὥστε ἐφώνησα: Μὰ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου, Διάπλασις! καὶ παρευθὺς ἔλαβον τὸν κάλαμον χαράττων τὰς γραμμάς, ἀς ἦδη ἀναγινώσκεις, ὅπως σε παρακαλῶ νὰ με κατατάξῃς εἰς τὴν σειρὰν τῶν φίλων σου.»—Σὲ κατέταξα, Χρυσομάλλε Πειρατὶ, σὲ κατέταξα εἰς τὴν κερδιαν μου ἔγω θέσιν δι' ὄλους τοὺς Ἕλληνοπαῖδας.

Διὰ τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς σου πολὺ πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, Πορθμὲ τοῦ Ἐδρίπου, σφίγγουσα θερμῶς τὴν χεῖρά σου.—Καὶ σὲ, Κιγκινῆ. —Καὶ σὲ, Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν.—Καὶ σὲ, δαίμονες Ζαίεπτη.—Καὶ σὲ, Ἀδρα τοῦ Ἐλικῶνος καὶ Ἐλικωρὶς Παρθένος.—Καὶ σὲ, Ἀνδρέτε Στρατιώτα.—Καὶ σὲ, Ἰωάννη Μ. Χρηστοῖδη.—Καὶ σὲ, Ταπεινὸν Ἰον.—Καὶ σὲ, Αἰλῖς.—Κοὶ σὲ, Ἀφρικανικὸν Λέον.—Καὶ σὲ, Μικρὲ Ἐυροῦτῶν.

Τώρα εἶσαι ἐντελὸς καλὰ, Λεοντοκάρδε Λεωνίδα; Γράφε μου λοιπὸν συχνὰ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Φεβρουαρίου)

36. Αεξίγριφος. Εἰς τὰ γράμματα τὴν πρώτῃν συλλαβὴν μου [θ ζητήσης, τὴν ἀκόλουθον δὲ λέξιν ζήτησον εἰς τὸ Διγείον. Δι' αὐτῶν δὲ λέξιν ἄλλην εὐκολὴν θὰ σχηματίσῃς, Ζῶον φορτηγὸν θηλοῦσαν ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὠραίων.

37. Συλλαδογρίφος. Γράμματα ἓν, δύο, τρία, Σεβαστὴ γυνὴ ἐν Τροίᾳ.

38. Στοιχειόγριφος. Εἶμαι δυσώδης, ἀλλ' ἂν τὸ τρίτον μου κλαδεύσῃς, Ἄνθος παράγεις εὐοσμον, χωρὶς νὰ με φυτεύσῃς.

39. Ἀίνυγμα. Εἶμαι κολώνα ἄσπερη μεγάλη Κ' ἐκπέμψω φλόγα ἀπ' τὸ κεφάλι Κ' ἐνδὸς λάμπω δάκρυα χύνω Καὶ τέλος πάντων χάνομαι, σβύνω.

40. Ἐρώτησις. Συνήντησα καθ' ὁδὸν ἄνθρωπον ἔχοντα ἐπτά θυγατέρας· ἐκάστη θυγάτηρ εἶχεν ἐπτά φίλας, ἐκάστη φίλη εἶχεν ἐπτά κλωθούς, ἕκαστος κλωθὸς εἶχεν ἐπτά πτηνά.

41. Κεκρυμμένον κυδόμεζον. 1. Ἡ Ἕλλάς πρὸς τὸ 1821 ἔβριθεν ἀρματωλῶν. 2. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον δ, τι δύνασαι νὰ κάμῃς σήμερον. 3. Ἀγαπῶ τὴν «Διάπλασιν» ὡς τὴν μόνην μου φίλην. 4. Ὁ Πλούτων ἀνήρπασε τὴν Περσεφόνην.

42. Ἀστήρ. + + + Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ + + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὗ- + + + τως ὥστε ὀρθογώνιος νὰ ἀνα- + + + γινώσκαται τὸ ὄνομα πόλεως: + + + τῆς Ἑλλάδος, καθέτοις ὑπὸ τῆς + + + ὀνομα χώρας τῆς Ἀμερικῆς + + + καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα χώ- + + + ρας τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ πτηνοῦ.

43. Κριζωτῶν. καλὴ Εἰς τὴν θέσιν τῶν + + + σταυρῶν νὰ τεθῶσιν ὅ- + + + ρωσὰ λέξεις τοιαῦται ὥστε ἡ + + + προηγουμένη μεθ' ἐκά- + + + ὅσων ἕς τῆς τούτων νὰ ἀπαρ- + + + μῆ εἰς εἰς τὴν νέαν λέξιν ὡς καὶ + + + εἰς εἰς τὴν ἐκτίσιν τούτων μετὰ + + + τῆς ἐπομένης ἄλλην πάλιν λέξιν.

44-46. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων. 1. Ἐκαστος τῶν θεῶν τέχνην ἔτινά ἔχει θεοῦ καὶ ἀνθρώπου χρησίμη. 2. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλευσεται περὶ τῶν ἄλλοτρίων. 3. Ὁ Σπερχεῖος εἶνε ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

47-51. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Ὀλιὰς, λάρος, νύμος, ὄρκος, ἔρω.

52. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 2 5 10 11 = Ζῶον. 2 10 2 1 6 11 = Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 3 2 10 2 = Θυγάτηρ Ἀτλαντος. 4 8 2 = Θεὰ τῶν ἀρχαίων. 5 2 10 6 11 = Βασιλεὺς τῶν Θεῶν. 6 3 4 8 6 11 = Ποιητὴς ἀρχαῖος. 7 2 8 2 5 6 11 = Πλοῖον ἱερὸν. 8 4 3 2 = Μέρος τοῦ λόγου. 9 4 5 6 11 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 10 9 4 = Ὅρος τῆς Κρήτης. 11 2 3 6 11 = Νῆσος τῆς Τουρκίας.

53. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. 1, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἐπίρρημα χρονικόν. 3, Θεὰ. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑυρώπης. 5, Ἰδιὸς τοῦ Ἡρακλέους. 6, Ἀρχαῖος νομοθέτης.

54. Ἑλληνοτύφωνον. ω—ααω—η—υα—οεαα—αι—ω—αω—εω—αεαα.

55. Φωνηεντόλιον. Μ—χρ—δ—τν—δσγν—τ—λλ.

56. Γρίφος. Οὐδ' τ' ὅτε ἔρω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἔξωθεν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀλλήθει παρασθὲν εἰς τὴν γόφον ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 4

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ Πετρίνα μετεχειρίσθη μέγα μέρος τῆς ἡμέρας καθαρίζουσα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ ἐγκατασταθῶσιν, ἐσογγάρισεν, ἐπλυνε τὴν θύραν, ἐξεσκόνισε τὴν ὀροφὴν καὶ τὸ παράθυρον ὅπερ ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τῆς οἰκίας οὐδέποτε βεβαίως εἶχεν ἴδῃ τοιαύτην πανήγυριν.

Κατὰ τὰς μακρὰς πορείας ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ φρέαρ ἐξ οὗ ἦνται τὸ ὕδωρ, παρετήρησεν ὅτι ἐν τῇ μάνδρᾳ δὲν ἐφύοντο μόνον χόρτα καὶ ἄκωνθαί. Ἐκ τῶν πέριξ κήπων ὁ ἄνεμος ἡ τὰ πτηνὰ εἶχον φέρῃ σπέρματα φυτῶν, ὑπεράνω τοῦ πασσαλοφράγματος οἱ γείτονες εἶχον ῥίψη φυτὰ ἀνοθοβρά περιττὰ εἰς αὐτούς, ὥστε τινὰ τῶν σπερμάτων τούτων καὶ τῶν φυτῶν πίπτοντα εἰς γῆν κατάλληλον εἶχον φυτρώσῃ ἢ βλαστῆσῃ νῦν καὶ ὅπως δῆποτε ἦνθον. Ἀναμφιδόλως ἢ βλαστῆσις των κατ' οὐδὲν ὁμοίαιε πρὸς τὴν ἐν κήπῳ διὰ περιποιήσεων ἀδιαλείπτων, λιπασμάτων, ποτισμάτων ἀλλὰ καὶ τοὶ ἦτο ἀγρία, εἶχεν οὐχ ἦττον τὸ ἐκ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ ἀρώματος θέλγητρον αὐτῆς.

Ἐκ τούτου διενόηθη νὰ δρέψῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀνθέων τούτων δεινδρόα ἐρυθρὰ καὶ ἱα καὶ καρυόφυλλα καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀνοδοδέσμα καὶ νὰ τὰς θέσῃ ἐν τῷ δωματίῳ των ἵν' ἀποτρέπωσι τὴν κακὴν ὀσμὴν καὶ ἐν ταύτῳ φαιδρύνωσιν αὐτὸ. Ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα οὐδενὸς ἦσαν κτήμα, ἀφ' οὗ ὁ Παλληκαρῆς ἠδύνατο νὰ βόσκη δασίαις ὠρέγετο, καὶ ὁμοίως ἡ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ κόψῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κλαδίον ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἀλατοσπόρου.

«Γιὰ νὰ τα πουλήσῃς; ἠρώτησεν οὗτος. —Θέλω νὰ βάλω μερικὸς κλάδους εἰς τὸ δωμάτιόν μου. —Ἄν εἶν' ἔτσι, κόψε ὅσα θέλῃς. Γιατὶ ἂν ἦταν γιὰ πούλημα, ἐγὼ θὰ σοὺ τα ἐπουλοῦσα πρῶτος. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ εἶνε γιὰ σένα, μὴ σε μέλη, μικρούλα. Ἐσένα σ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ μένα μ' ἀρέσει καλλίτερα ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρασιῦ, καὶ μάλιστα ἂν θέλῃς, ποτέ μου δὲν μυρίζω ἄλλη μυρωδιὰ.»

Ὁ σωρὸς τῶν ποτηρίων, μᾶλλον ἢ ἦττον συντετριμμένων, ἦτο ἄξιος λόγου· ἐκεῖ δὲ εὗρεν εὐκόλως ἀγγεῖα ἡμίθραυστα καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτοποθέτησε τὰς ἀνοδοδέσμας τῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄνθη ταῦτα ἐκόπησαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ ἀρώματος τῶν γαρυφάλων· καὶ αὕτω πως ἐξουδετερώθησαν αἱ κακαὶ ἀναθυμιάσεις τῆς οἰκίας,

«Κόψε ὅσα θέλῃς» (Σελ. 25, στήλ. α')

ἄμα δὲ καὶ τὰ δροσερὰ αὐτῶν χρώματα ἐλάμπρυνον τοὺς μαύρους αὐτῆς τοίχους.

Ἡ Πετρίνα οὕτω πως ἐργαζομένη ἐσεχτίσθη πρὸς τοὺς γείτονες τοὺς ἐκατέρωθεν τοῦ δωματίου των, γηραιὰν τινα γυναικᾶ ἐχούσαν ἐπὶ τῆς τεφρᾶς κόμης τῆς κεκρυφάλου μετὰ ταινιῶν τριχρῶν, τῶν χρωμάτων τῆς Γαλλικῆς σημαίας, καὶ ὑψηλὸν τινα καὶ ἀγαθὸν τεχνίτην, οὗ τὸ κεκρυτωμένον σῶμα ἦτο περιεκαλυμμένον διὰ περιζώστρας δερματίνης τόσον μακρᾶς καὶ τόσον πλατείας, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἀποτελεῦσα τὸ μόνον αὐτοῦ ἔνδυμα. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ μετὰ τῶν τριχρῶν ταινιῶν ἦτο αἰδὸς τῶν ὁδῶν, ὡς εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν ὁ Ἀλατοσπόρος· καθ' ἐκάστην ἐξήρχετο ἐκ τῆς μάνδρας τοῦ Ἀλατοσπόρου κρατοῦσα ἐρυθρὸν ἀλεξίβροχον καὶ παχθεῖαν ῥάβδον, ἣν ἐμπήγουσα κατὰ τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀλεξίβροχον καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ἔφαλλε καὶ ἐπόλιε τὴν συλλογὴν τῶν ἀσμάτων τῆς. Ὁ δὲ φορῶν τὴν δερματίνην περιζώστραν ἦτο, καθ' ἃ εἶπεν ἡ Μαρκησία, καταστροφεὺς παλαιῶν ὑποδημάτων καὶ ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας εἰργάζετο ἄφρονος ὡς ἰχθύς, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο μπάριμπα Κυπρίνος, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστός. Ναι μὲν αὐτὸς δὲν ὠμίλει, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ κρότος τοῦ σφυρίου τοῦ ἐξεκώφαινε τοὺς ἀκούοντας.

Περὶ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου εἶχε διευθετησθῆ τα πάντα καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ φέρῃ τὴν μητέρα τῆς, ἥτις, ἰδοῦσα τὰ ἄνθη, ἠφύρνηθη ἐπ' ὀλίγον διὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο.

«Πόσον εἶσαι καλὴ διὰ τὴν μητέρα σου, ἀγαπητόν μου παιδί!», εἶπεν ἡ μήτηρ. — Διὰ τὸν ἑαυτὸν μου εἶμαι καλὴ, μητέρα μου, διότι εἶμαι τόσον εὐτυχῆς ὅταν σὰς βλέπω εὐχαριστημένην!»

Τὸ ἀντίμιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 Π ἀράποις περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρλίευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1895—3715.

Πρό τής νυκτός εδέησε να εξαχθῶσι τὰ ἄνθη. Τότε δὲ ἡ ὁσμὴ τῆς παλαιᾶς οἰκίας ἐγένετο ἐπαισθητὴ φοβερά, ἀλλ' ἡ ἄρρωστος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακονεθῆ; ἀλλὰ πρὸς τί; ἀφ' οὗ δὲν ἠδύναντο νὰ μετακινήσωσιν ἄλλοῦ;

Ἐκοιμήθη ὑπὸν κακόν, πυρετώδη, τεταραγμένον, ἀνήσυχον, πλήρη παραισθήσεων, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ ἰατρός τὴν ἐπιούσαν πρῶϊαν εὗρεν αὐτὴν χειρότερα, ὅθεν μετερρῦθμισε τὴν θεραπείαν καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Πετρίνα ἐν ὑπάγῃ εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἤδη τῆ ἐζήτησε πέντε φράγκα. Ἄνευ ἀναβολῆς ἔδωκε γενναίως τὰ πέντε φράγκα ἀλλ' ἐπαυερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπνῆ. Ἐὰν τὰ ἔξοδα ἐξηκολούθουν οὕτω πως, πῶς ἤθελε προφθάσῃ τὴν Τετάρτην, ἥτις θὰ ἐνεχείριζεν εἰς αὐτὰς τὸ πρῶτον τῆς πωλήσεως τοῦ αὐτοχοῦς Παλληκαρᾶ; Ἐὰν τὴν ἐπιούσαν ὁ ἰατρός ἔγραφε νέαν συνταγὴν ἀξίζουσαν πέντε φράγκων ἢ καὶ περισσώτερον, ποῦ θὰ εὗρισκε τὸ ποσὸν τοῦτο;

Ὅτε μετὰ τῶν γονέων τῆς διέτρεχε τὰ ὄρη, πλειστάκις εἶχον πεινάσῃ, καὶ ἀφ' ὅτου ἀπῆλθον ἐξ Ἑλλάδος μεταβαίνοντες εἰς Γαλλίαν πλειστάκις ἐστερήθησαν τοῦ ἄρτου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁμοίως τὸ αὐτό. Διότι ὅτε μὲν ἐπέμεινον διερχόμενοι τὰ ὄρη, ἠλπίουν πάντοτε, ὡς καὶ συνέβαινε πολλάκις, νὰ εὗρωσι καρπούς, λαχανικά, κυνήγιον, ἐξ ὧν θὰ παρεσκευάζον φαγητὸν ἀξιόλογον. Ὅτε δὲ ἐστεροῦντο τοῦ ἄρτου ἐν Εὐρώπῃ, ἠλπίζον ὡσαύτως ὅτι θὰ συναντήσωσι χωρικοὺς Ἕλληνας, Βοσνίους, Στυρίους, Τυρολοῦς, οἵτινες θὰ συγκατένευσον νὰ φωτογραφηθῶσιν ἀντὶ ὀλίγων ὀβολῶν. Ἀλλ' ἐν Παρισίῳ οὐδὲν ἔχει νὰ προσδοκᾷ ὁ μὴ ἔχων χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ του, τὰ δὲ χρήματά των ἦσαν ἐν τῷ τελειοῦσθαι. Τότε τί ποιητέον; Καὶ τὸ φοβερόν ἦτο ὅτι αὐτὴ ἄφειλε νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, οὐδὲν γινώσκουσα, οὐδὲν δυναμένη, καὶ τὸ φρικῶδες ὅτι αὐτὴ ἄφειλε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην περὶ πάντων, διότι ἡ νόσος καθίστα τὴν μητέρα τῆς ἀνίκανον νὰ ἐπινοήσῃ τι καὶ οὕτω πως αὐτὴ εὗρισκετο, ὅτι εἶνε ἡ μήτηρ, ὁσάκις ἐκείνη ἠσθάνετο αὐτὴν παιδίον.

Καὶ μικρὰ τις βελτίωσις ἐὰν ἐπῆρχετο, ἠθελε θαρρύνῃ καὶ ἐνισχύσῃ αὐτὴν ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω ἢ δὲ μήτηρ τῆς καὶ τοι οὐδέποτε παρεπονέτο, ἀλλὰ τούναντίον ἀείποτ' ἐπανελάμβανε τὸ στερεότυπον «Ὅλα καλά», ἀλλ' ὁμοίως ἡ Πετρίνα ἔβλεπεν ὅτι πράγματι οὐτε ὑπνον εἶχεν, οὐτε ὄρεξιον, εἶχε δὲ πυρετόν, ἀτονίαν, δύσπνοιαν, αἰτινὲς τῆ ἐφαίνοντο προσδεύουσαι, ἐὰν μὴ ἠπάτα αὐτὴν ἡ ἀγάπη τῆς, ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀμαθία καὶ ἡ δειλία τῆς.

Τὴν Τρίτην πρῶτὴ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν

τοῦ ἰατροῦ ἐγένετο ἐκεῖνο ὅπερ ἐφοβεῖτο περὶ τῆς συνταγῆς μετὰ ταχεῖαν ἐξέτασιν τῆς ἄρρωστου ὁ ἰατρός ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάριόν του, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο σημειωματάριον, τὴν αἰτίαν τῶν ἀγωνιῶν τῆς Πετρίνας, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ γράψῃ. Ἀλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ θέσῃ τὸ μολυβδόκονδυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἡ καρσὶς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τον ἐμποδίσῃ.

«Ἰατρέ, ἐὰν τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα θὰ διατάξῃς δὲν εἶνε ὅλα ἀναγκαῖα, εὐαρεστεῖσθε νὰ γράψετε μόνον ὅσα εἶνε ἀπαραίτητα;

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός δυσηρεσθημένος πως.

Ἡ καρσὶς ἔτρεμεν, ἀλλ' ὁμοίως ἐτόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὸν λόγον τῆς.

«Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρκετὰ χρήματα σήμερον, καὶ ὅτι μόνον αὐριον θὰ λάβωμεν, καὶ τότε...»

Ὁ ἰατρός παρετήρησεν αὐτὴν, ἐπειτα δὲ ἰδὼν περίξ, ὡς ἐὰν ἔβλεπε τὸ πρῶτον ἡδὴ τὴν δυστυχίαν αὐτῶν, ἔθηκε τὸ σημειωματάριον εἰς τὸ θυλακίον του.

«Αὐριον μόνον θὰ μεταβάλλωμεν τὴν θεραπείαν, εἶπε, δὲν εἶνε βία ἢ ἠθεσινὴ εἰμφορεῖ νὰ ἐξηκολουθήσῃ καὶ σήμερον.

«Δὲν εἶνε βία» τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ἀπεμνημόνευσεν ἡ Πετρίνα καὶ διενόησεν ἂν δὲν εἶνε βία, σημαίνει ὅτι ἡ κατάστασις τῆς μητρὸς τῆς δὲν ἦτο τόσο κακὴ ὅσον ἐφοβεῖτο. Ἡδύνατο λοιπὸν νὰ ἐλπίζωσιν ἔτι καὶ νὰ περιμένωσιν.

Ἡ Τετάρτη ἦτο ἡ προσδοκωμένη ἡμέρα καὶ ὁμοίως ἡ Πετρίνα ἠσθάνετο φόβον τινὰ καὶ συγκίνησιν λυπηρὰν διακόπτουσαν τὴν μεγάλην προσδοκίαν, διότι καὶ μὲν ἐμελλε νὰ τοὺς σώσῃ διὰ τῶν χρημάτων, ἅπερ ἠθελε φέρῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐμελλε νὰ τὴν ἀποχωρήσῃ τοῦ Παλληκαρᾶ. Ὅθεν ὁσάκις ἠδύναντο ν' ἀφίγη τὴν μητέρα τῆς μόνον ἔσπευδεν εἰς τὴν μάνδραν νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν φίλον τῆς, ὅστις, ἐπειδὴ πλέον οὐτε εἰργάζετο, οὐτε ἐκοπία καὶ εὗρισκε νὰ τρώγῃ ὅσον ἠθελε, μετὰ τῶν στερήσεως οὐδέποτε εἶχε φανῆ φαιδρότερος. Ὡς ἔβλεπεν αὐτὴν ἐρχομένην, ἐξέπεμπε τῆσασα ἢ πέντε ὀγκηθμοὺς διασειόντας τοὺς ὑαλοπίνακας τῶν οἰκίσκων τῆς μάνδρας καὶ διὰ τινῶν λακτισμάτων ἤρχετο πλησίον τῆς, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἔθετε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῆς ῥάγῃς του ἐπαυνετο καὶ ἀπλώνων τὸν τράχηλον ἔθετε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἴστατο ἀκίνητος. Τότε ἀμφότεροι ἔμενον οὕτως, ἐκείνη μὲν ὠπεύουσα αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ σεῖων τὰ ὦτα καὶ καμύμων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἰδιορρῦθμων κινήσεων, αἵτινες ἦσαν λόγος ὀλόκληρος.

«Ἄν εἴξωρε!» τῷ ἐψιθύριζε μετὰ πρᾶότητος.

«Ἄλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἐγίνωσκε, οὐδὲν

προέβλεπε, μόνον δὲ, προσέχων εἰς τὰς στιγμιαίας παρούσας ἀπολαύσεις, τὰς ἀνάπαυσιν, τὴν καλὴν τροφήν, τὰς θωπεῖς τῆς κυρίας του, ἐθεώρει αὐτὸν ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν ἐπὶ γῆς ὄνων. Ἄλλως τε εἶχε γίνῃ φίλος τοῦ Ἀλατοσπύρου, παρ' οὗ ἐλάμβανε δειγματὰ φιλίας εὐαρεστοῦντα τὴν λαϊκῆριαν του τὴν Δευτέραν πρῶτῃ, εὐρὴν τρόπον νὰ λυθῆ, ἦλθε πλησίον τοῦ Ἀλατοσπύρου ἀσχολουμένου περὶ τὴν διαλογὴν τῶν ἀκαθαρσιῶν, αἵτινες ἐκομίζοντο, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ μετὰ περιεργίας. Κατ' ἀπαράβατον συνῆθειαν ὁ Ἀλατοσπύρος εἶχε πάντοτε μίαν φιάλην οἴνου καὶ ποτήριον πλησίον του, ὥστε νὰ τα ἔχῃ πρὸ χειρα καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ἐγείρεται ὁσάκις τῷ ἐπήρχετο ὄρεξις νὰ πίνῃ, τῷ ἐπήρχετο δὲ πολλάκις τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλος ὢν ἐν τῷ ἔργῳ, δὲν εἶχε τὸν νοῦν του νὰ παρατηρῆ περίξ του ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦτο ἐπιβεδομένος μετὰ ζέσεως, ἡ δίψα, ἡ δίψα ἐκείνη ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπάνωμον ἔλαβε, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ ἐπαισθητὴ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν, διακόψας τὴν ἐργασίαν, ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν φιάλην του, εἶδε τὸν Παλληκαρᾶν ἀτενωδῶς προσδύποντα αὐτόν καὶ ἔχοντα τὸν τράχηλον τεταμένον.

«Τί κάνεις αὐτοῦ σύ;»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἦτο τραχύς, ὁ ὄνος δὲν ἐσάλευσε.

«Πίνεις ἕνα κρασάκι;» ἠρώτησεν ὁ Ἀλατοσπύρος, οὐ πᾶσαι αἱ ἐννοίαι περιεστρέφοντο ἀείποτε περὶ τὴν λέξιν πίνειν.

Καὶ ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸ πληρωθὲν ποτήριον εἰς τὸ στόμα του, ἔτεινε αὐτὸ χάριον ἀσειότητος πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν οὗτος δὲ, ἐκλαδῶν τὴν πρόσκλησιν ὡς σπουδαίαν, προσέθη δύο ἔτι βήματα καὶ μὴκύνων τὰ χεῖλη, ὥστε νὰ κατασταθῶσιν ὅσον οἶόν τε μακρὰ καὶ λεπτά, εἰσέπνευσε τὸ ἦμισυ τοῦ ποτηρίου μέχρι στεφάνης πλήρους.

«Μωρὲ τεῖν' τοῦτος;» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλατοσπύρος ἀνακαγχάζων.

Καὶ ἤρχισε νὰ καλῆ:

«Μαρκησία! Κυπρίνο!»

Τὰς κραυγὰς του ἀκούσαντες ἔδραμον, ὡς καὶ τῆς ῥακουσλλέκτης, εἰσελθὼν τότε εἰς τὴν μάνδραν καὶ φέρων ἐπὶ τῶν ῥάτων τὸ καλάθιον τοῦ πλήρες, καὶ ἐνοικιαστῆς τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης ἐπαγγελλόμενος δὲ τὸν ζαχαροπλάστην κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὰς πανηγύρεις.

«Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Μαρκησία.

— Τώρα θὰ ὀθῆ! ἐτοιμασθῆτε νὰ κάνετε καινούργιο συκῶτι.»

Ἐκ νέου ἐγέμισε τὸ ποτήριόν του καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν, ὅστις ὡς τὸ πρῶτον ἐξεκένωσε καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ ἦμισυ ἐν τῷ μέσῳ τῶν γελῶτων καὶ τῶν ἀναφωνήσεων τῶν παρατηρούντων αὐτόν.

«Ἐγὼ ἀκουστὰ ὅτι πως τὰ γαϊδουρία ἀγαποῦν τὸ κρασί, μὰ δὲν τὸ πίστευα.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν κρασοπατέρα!

— Ἐπρεπε νὰ το ἀγοράσῃς, εἶπεν ἡ Μαρκησία ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀλατοσπύρον, θὰ σου κάμνῃ ὠραία συντροφιά.

— Ταίριαστὸ ζευγαράκι.»

Ὁ Ἀλατοσπύρος δὲν τον ἠγόρασε μὲν, ἀλλὰ τον ἠγάπησε καὶ προσέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Τετάρτην εἰς τὴν Ἀγορὰν. Ἡ πρότασις δὲ αὐτῆ ἀνεκούρσις μεγάλως αὐτὴν, διότι οὐδόλως ἐφαντάζετο πῶς θὰ εἶρη τὴν Ἀγορὰν ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὡς ἐπίσης δὲν ἔβλεπε πῶς θὰ τα καταφέρῃ νὰ πωλήσῃ τὸν ὄνον, νὰ συμφωνήσῃ τὴν τιμὴν καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον χωρὶς νὰ τὴν κλέψωσιν ἐνεκα τῆς ἀπειρίας τῆς. Πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ διηγήσεις περὶ κλεπτῶν τῶν Παρισίων καὶ ἠσθάνετο αὐτὴν ὅλως ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴν κοτὰ τούτων, ἐὰν τυχὸν διεννοοῦντο νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῆς.

Λοιπὸν τὴν Τετάρτην πρῶτῃ κατέγινεν εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ Παλληκαρᾶ καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς αὐτὴν εὐκαιρία νὰ τον θωπεύῃ καὶ νὰ τον καταφιλή. Ἀλλὰ φεῦ! πόσον κατηφῆς! Οὐδέποτε ἐμελλε νὰ τον ἐπανίδῃ. Εἰς ποίας χεῖρας ἐμελλε νὰ περιέλθῃ ὁ δύστηνος φίλος! Καὶ ταῦτα διανοουμένη ἐφαγάζετο τοὺς ἀθλίους ὄνους, τοὺς μάρτυρας ἐκείνους, οὓς ἀνὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς εἶχε συναντήσῃ πανταχοῦ, ὡς ἐὰν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ὁ ὄνος ὑπῆρχε μόνον ἵνα ὑποφέρῃ. Βεβαίως ἀφ' ὅτου ὁ Παλληκαρᾶς ἦτο κτῆμά των εἶχεν ὑπομεινὴ πορείας, φύχῃ, καύσωνας, βροχὰς, χιόνιας, παγετούς, στερήσεις, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οὐδέποτε εἶχε δαρῆ, καὶ ἠσθάνετο αὐτὸν φίλον ἐκείνων, ὧν τὴν δυστυχίαν συνεμερίζετο ἀλλὰ νῦν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τρέμῃ ἐρωτῶσα αὐτὴν ποῖοί τινες ἐμελλον νὰ εἶνε οἱ κύριοί του· πολλοὺς σκληροὺς ἀνθρώπους εἶχε συναντήσῃ, οἵτινες οὐδ' εἶχον κἂν συνειδηθῆ τῆς σκληρότητός των.

Ὅτε ὁ Παλληκαρᾶς εἶδεν ὅτι, ἀντὶ νὰ τον ζεῦξωσιν εἰς τὸ ἀμάξιον, τῷ ἐφόρεσαν φορβεῖαν, ἐφάνη ἐκπληττόμενος, ἔτι δὲ μᾶλλον ὅτε ὁ Ἀλατοσπύρος ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν ῥάτων του, μὴ θέλων νὰ διανύσῃ περὶ τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀπὸ τῆς μάνδρας μέχρι τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἵππων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα ἐκράτει αὐτόν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ ὠμίλει, ἡ ἐκπληξίς του αὐτῆ δὲν προσέθη μέχρι ἀντιστάσεως. Ἐπειτα δὲ μήπως ὁ Ἀλατοσπύρος δὲν ἦτο φίλος;

Οὕτως ἐξεκίνησαν ὁ Παλληκαρᾶς ἐβάδιζε σοβαρῶς, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας διήρχοντο ὁδοὺς ἐν αἷς ἦσαν ὀλίγοι ἀμαξῆαι καὶ ὀλίγοι διαβάται, καὶ ἔφθασαν εἰς γέφυραν πλατυτάτην καταλήγουσαν εἰς μέγαν κήπον.

«Εἶνε ὁ Ζωολογικὸς Κήπος, εἶπεν ὁ

Ἀλατοσπύρος, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἔχουν γαῖδαρον ἂν τὸ δικό σου.

— Τότε θὰ εἰμποροῦσε ἴσως κανεὶς νὰ τοὺς τον πωλήσῃ», εἶπεν ἡ Πετρίνα διανοουμένη ὅτι ἐν ζωολογικῷ κήπῳ τὰ ζῷα περιδιαβάουσι μόνον.

Ἀλλ' ὁ Ἀλατοσπύρος δὲν ἐνέκρινε τὴν γνώμην ταύτην.

«Νᾶχη κανεὶς νὰ κάνῃ μετ' ἐνὶ Κυβέρνησιν, εἶπε δὲν χρειάζεται... γιὰτὶ ἡ Κυβέρνησις...»

Δὲν ἀπήλαυεν ἡ κυβέρνησις τῆς πίστεως τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ἡδὴ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν τροχοδρομῶν ἦτο τόσο ζωηρά, ὥστε ἡ Πετρίνα ἠναγκάζετο νὰ καταβάλλῃ τὴν προσοχὴν τῆς ὄλην, ἵνα δὲ

Περίεργοι τινες παρευθῆς ἐστάθησαν καὶ ἀπετέλεσαν κύκλον περίξ αὐτῶν. Ἐν τῇ πρῶτῃ σειρᾷ ἦσαν, ὡς πάντοτε, διανομεῖς τηλεγραφημάτων καὶ ζαχαροπῶλαι.

Ἐκαστος ἔλεγε τὸν λόγον του συμβουλευὼν τίνι τρόπῳ θὰ ἠναγκάζετο ὁ ὄνος νὰ διαβῆ τὴν πύλην.

«Θὰ καλοπεράσῃ ὅποιος κουτὸς τον ἀγοράσῃ», εἶπε φωνὴ τις.

Ὁ λόγος οὗτος ἦτο κινδυνώδης, δυνάμενος νὰ βλάβῃ τὴν πώλησιν.

Ὅθεν ὁ Ἀλατοσπύρος ἀκούσας αὐτόν ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ διαμαρτυρηθῆ.

«Εἶνε κατεργάρης, εἶπε, ἐπειδὴ ἐκατάλαβε ὅτι πως θὰ τον πουλήσῃ, κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια γιὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰ φεντικά του.

— Εἶσαι βέβαιος, Ἀλατοσπύρε; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ ἥτις εἶχεν εἶπῃ τὴν παρατήρησιν.

— Μπᾶ, ποῖος ξέρει ἐδῶ τὸ ὄνομά μου;

— Δὲ θυμᾶσαι τὴ Ρουκερῆ;

— Μωρὲ καλὰ λές! Ἡ Ρουκερῆ ἢ Ἀνδρογυναῖκα!

Καὶ ἔδωκαν τὰς δεξιὰς.

— Δικός σου εἶν' ὁ γαῖδαρος;

— Ὅχι, εἶνε ἐδῶ τῆς μικρούλας.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Πολλὰς φορὰς ἠπιαμε μαζί. Ἄν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ καλὸ γαῖδαρο, σοῦ τον συσταίω νὰ τον πάρῃς.

— Ἐγὼ ἀνάγκη, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκη.

— Μὰ σου εἶνε ἕνας κατεργάρης!

— Ἄν θὰ τον ἀγοράσω, δὲ θὰ τον πάρω γιὰ τὴν κατεργαρία του, οὐτε γιὰ νὰ πίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δουλεύῃ.

— Ἀπὸ δουλειὰ ἔννοια σου. Φαντάσου, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; ...»

— Ὁ Ἀλατοσπύρος εἶχε νεύσῃ πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις ἠκολούθει ἀκούουσα μόνον λέξεις τινὰς τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν. Ὁ δὲ Παλληκαρᾶς πειθήνιος, ἦδη ὅτε δὲν εἶχε πλέον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἤρχετο ὀπισθεν αὐτῆς, χωρὶς κἂν νὰ τον σύρῃ ἐκ τῆς φορβεῖας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ἡ Ρουκερῆ ἢ Ἀνδρογυναῖκα (Σελ. 27, στ. γ')

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

— Από τί έννοούμεν ότι ένας άρρωστος έγινε καλά ;

Αυτήν τήν ερώτησιν άποτείνει εις τόν έαυτόν του ο Κλεάνθης, βλέπων τήν μικράν του άδελφήν εξηλωμένην επί τού άνακλιντρού τής μητρός του.

Η Έλπινίκη ήτο πράγματι βαρέως άσθενής, τόσον μάλιστα άσθενής, ώστε δέν έθεραπεύθη έντελώς ακόμη.

Επειδή δέ ο ιατρός επέτρεψε πρώτην φοράν νά τήν σηκώσουν όλίγον από τού κρεβάτι, επειδή τά ιατρικά παρεμερίσθησαν πλέον, ο Κλεάνθης έφαντάσθη, ότι ή άδελφή του άνέρρωσεν έντελώς και ότι θ' άρχισή άμέσως νά πηδά τού

Μετά δέκα λεπτά ο Κλεάνθης άκούουόμενος από τήν γηραιάν και πιστήν Μάρθαν, τήν οίκονόμον των, έμβαίνει εις έν έμπορικόν τής οδού Έρμού. Αυτό είνε τού φαρμακείου του καινοφανούς αυτού ιατρού. Είδων είδων φάρμακα είνε εκεί, εις τās προθήκας, παντού.

Αλλά τί νά εκλέξη; "Εν τύμπανον; σάλπιγγα; "Α, μπά! Μίαν σβούραν; άδύνατον. "Εν μηχανικόν άλογον; "Ο μικρός ιατρός σείει άνυπόμονος τήν κεφαλήν του χωρίς νά θέλη, συλλογίζεται παιγνίδια, τά όποια άρμόζουν εις άγόρια.

Αν ήγόραζε κούκλας; εις τού κατάστημα είνε όλόκληρον παρθεναγωγείον κούκλων άλλ' ή καίμένη ή Έλπινίκη δέν είνεμπορεί νά περιποιηθή τήν ιδικήν της, τί νά τήν κάμη λοιπόν τήν άλλην, τήν ξένην;

"Ετείνε" τού ποτήριον πρός τόν Παλληκαράν(Σελ.26,στ.γ')

σχοινάκι. Αλλ' ή δυστυχής μικρά ήτο κάτωχρος ακόμη, οι δέ πόδες της τόσον όλίγην δύναμιν είχαν ακόμη, ώστε ο πατήρ της ήναγκάσθη νά τήν μεταφέρη εις τού άνακλιντρον κρατών αυτήν εις τήν άγκάλην του.

Και τώρα μένει εκεί εξηλωμένη, όπως ήτο εις τού κρεβάτι, τόσον άκίνητος, όσον και ή κούκλα της, τήν όποιαν έθεσεν αντίκρου της νά της κρατή συντροφίαν.

Η Έλπινίκη έμειδίασε καθώς είδε τήν κόρη ν της, μετά τόσον μακρόν άποχωρισμόν άλλ' ή πρός τήν κούκλαν της άγάπη περιωρίσθη εις τούτο μόνον δέν είχε τήν δύναμιν νά της αλλάξη τά φορέματά της, νά τήν κτενίση και ο Κλεάνθης έλυπήθη πολύ ιδών πόσον λυπημένη ήτο ή άδελφή του.

Ένοιε πολύ καλά ότι ή άδελφή του δέν θά είνε έντελώς ύγιής, είνη δταν θά είνεμπορή νά διασκεδάξη είνε τόσον βέβαιος περί τούτου, ως αν νά το είχεν είπη εις αυτόν ο ιατρός. Πρέπει λοιπόν, και άμέσως, νά εύρη έν παιγνίδιον, τού όποτον νά τήν διασκεδάξη χωρίς νά τήν κουράξη.

Αυτό δέν είνε δουλειά του ιατρού, είνε δική μου! είπε.

Ο μικρός ιατρός εύρίσκετο εις άμηχανίαν, και έσως πολλήν ώραν θά εζήτηι, νά εύρη τού ποθούμενον, αν ή γραία Μάρθα δέν εζήτηι τήν γνώμην του διευθυντού του καταστήματος.

Ο Κλεάνθης είπε με φωνήν συνεσταλμένην τί εζήτηι. "Ηθελε ένα παιγνίδι, τού όποτον εν ω δέν θά είνε κούκλα νά είνε συγχρόνως τόσον διασκεδαστικόν εις μίαν κόρην, όσον μία κούκλα, ένα παιγνίδι έλαφρό... νά μήν κοπιάζη... νά τού παίζη κανείς καθιστός 'ς τόν καναπέ...

— Τού θέλω διά τήν άδελφήν μου που είνε άρρωστη! είπεν ως επίλογον.

Ο έμπορος άφ' ου έσκέφθη όλίγον, άπήντησεν:

— Εύρηκα τί ζητείτε. Και έδειξεν εις τόν Κλεάνθην μερικάς εικόνας.

Ο Κλεάνθης κατ' άρχάς έδειξεν ότι δέν εύχαριστήθη διάλου. Τί παράξεναι ζωγραφίαι ήσαν εκείναι!...

Αλλ' ο έμπορος δέν άπεθαρρύνθη από τήν έκφρασιν εκείνην του Κλεάνθους.

— Τάς κούκλας αυτές τās κόπτουν από τά δυο μέρη, κολλοῦν τού ένα επάνω 'ς τού άλλο και ή κούκλα είνε πλήρης τού ίδιον και διά τά ένδύματα νά τού πρόσθιον μέρος, νά και τού όπίσθιον τού φορέματος.

Ο Κλεάνθης ένόησε τώρα. Μόνον

φαλίδι και κόλλα εχρειάζετο... Τί λαμπρά! Πόσο θά εύχαριστηθή ή καίμένη ή Έλπινίκη!... Τώρα θά γίνη καλά χωρίς άλλο!

— Νά μου δώσης πολλές, πολλές εικόνας, λέγει εις τόν έμπορον, και χωρίς νά μετρήση, άδειάζει όλον τού περιεχόμενον τού βαλαντίου του. Νά μου δώσετε όσο κάμνουν αυτά τά χρήματα.

Επήρεν εικόνας παντός είδους και παντός χρώματος. Μεταξύ αυτών υπήρχον κυρίαί με στολήν χορού, άλλαι με γούναν και μανσόν και τά λοιπά. Και όλαι ήσαν τόσον έλαφραί, και αυτάί άί όποται έφόρουν γούνας ακόμη, ώστε με έν φύσημα είνεμπορούσε κανείς νά τας άναποδογυρίση.

Ότε δισκόρησε τόν θησαυρόν τούτον εις τού άνακλιντρον περίξ τής Έλπινίκης, ή ώχρά κόρη έγινε άμέσως κατακόκκινη ως νά ήρχιζεν ήδη ή θεραπεία.

— Ποιος μου τα φέρει αυτά; ήρώτησεν.

— Εγώ! είπεν ο Κλεάνθης, με φωνήν πνιγομένην από χαράν, διότι τήν έδλεπε τόσον εύχαριστημένην ένόησε τί θά κάμης;... Είνε πολύ εύκολο... ο έμπορος μου τού εζήγησε κολλοῦμε τά μαλλιά πίσω από τού πρόσωπον έχω κόλλα... θά σε βοηθήσω...

— Ναι, είπεν ή Έλπινίκη άκτινοβολούσα από χαράν αλλά, Κλεάνθη, σύ τ' άγόρασες;

— Ναι, εγώ, εγώ διά νά γίνης καλά.

— Ω, Κλεάνθη! είπεν ή κόρη με συγκίνησιν.

Και διά νά τον φιλήση έσηκώθη από τού προσκέφαλό της, και ήτο ή πρώτη φορά κατά τήν όποιαν κατόρθωνε νά σηκωθή μετά τήν μεγάλην άσθενείαν της.

Όταν ο πατήρ επέστρεψε τήν έσπέραν, εύρε τήν Έλπινίκην άναστειμένην, όπως έλεγεν ο Κλεάνθης.

Σχεδόν καθημένη εις τού άνακλιντρον έκοπτε με τού φαλίδι ένδυμασίαν χορού διά μίαν κυρίαν, ήτις όρθια πλησίον της έπερίμενε τήν στολήν της. Και ή μικρά ράπτρια εδιάζετο, και ο Κλεάνθης δέν έπρόφθανε νά κολλά...

Ο πατήρ του Κλεάνθους εζεπλάγη κατ' άρχάς, αλλά μετ' όλίγον ένόησε τού θαύμα.

Η Έλπινίκη άνέρρωσεν έντελώς. Η άδελφική καρδιά του Κλεάνθους έκαμε τού θαύμα εκείνο. Ο μικρός ιατρός, χωρίς εξετάσεις, χωρίς δίπλωμα, άλλ' άκούσας μόνον τήν καρδίαν του, έθεράπευσεν έντελώς τήν άδελφήν του!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΚΟΥΚΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

— "Α! τί ώραία που τραγουδείς, καλέ μου πετεινέ!

— Μά και σύ, άγαπητέ μου κουκκε, τί ώραία που κελαδεύς κανένας δέν σου παραβγαίνει 'ς τή φωνή.

— Δέν χορταίνω ν' άκούω, φίλε μου,

όταν άρχίζης τού κουκουρίκου σου.

— Μά κ' εγώ σ' όρκίζομαι, χαριτωμένο πουλί, πώς σαν παύσης δέν βλέπω τήν ώραν ως πού νά ξαναρχίσης. Πίστευσε με πως εις τού τραγούδι περνάς και αυτό τού φημισμένο άηδόνι.

— Όταν άκουσθή ή φωνή σου, μου φαίνεται πως άκούω μελωδία τού παραδείσου: πόσο σε θαυμάζω.

Τότε εις σπουργίτης, όστις έτυχεν εκεί, είπε.

— Φίλοι, όσο και αν βραχνιάζετε διά νά έγκωμιάζετε ο ένας τόν άλλο, πάντα κακόφωνοι είσθαι και κακόφωνοι θά μέινετε.

Διατί ο κουκκος χωρίς έντροπήν έπαινεί τήν φωνήν τού πετεινού; διότι ο πετεινός με τή ίδιαν άδιαντροπίαν έπαινεί τόν κουκκον. [Εκ των μύθων τού Κριλαφ]

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΙ ΕΚΤΩΡ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θαρρεϊτέ πως ο Αχιλλεύς και ο Έκτωρ είνε μαλωμένοι όπως τόν παλαιόν καιρόν εις τόν Τρωϊκόν πόλεμον; Κάθε άλλο! Είνε οι πλέον άγαπημένοι φίλοι.

Ο Αχιλλεύς μόλις έφαγε τού πρόγευμά του, ένθυμήθη τόν φίλον του και είπε με τόν νούν του:

— "Ας πάγω νά δώσω και τού καίμένου τού Έκτορος νά φάγη! θά πεινά. Έχει τόση όρεξι πάντα.

Και κατέβη, μισονδυμένος, εις τήν αύλήν. Είνε καλοκαιρι και ο ήλιος σκορπίζει τās χρυσάς άκτίνάς του. Όχι μονάχα ο Αχιλλεύς και ο Έκτωρ, αλλά και ή σκούπα όίχνει τόν Ισκιον της μήν άνησυχητε λοιπόν διά τόν Αχιλλέα. δέν είνε φόβος νά κρωύση.

Ίδότε τον πως χαμογελά είνε εύτυχής κρατεί άπ' όπίσω του τήν κατσαρολίτσαν, με τήν όποιαν έφερε τού φαγητόν τού Έκτορος, και εν ω εκείνη στάζει, αυτός βλέπει τόν φίλον του πως τρώγει με τόσην όρεξιν.

Αλήθεια, μεγάλην πείναν έχει ο Έκτωρ. Τού βύγ-

χος του είνε βουτηγμένον όλον εις τόν χυλόν, και τά πόδια του στυλωμένα και ή ούρά του τεντωμένη. Τώρα ούτε νά στρέψη πρός τόν μικρόν του κύριον δέν έχει καιρόν.

Νά ιδήτε όμως μετ' όλίγον τί θά γίνη.

Ο Έκτωρ άφ' ου φάγη θά πλησιάση εις τόν Αχιλλέα με άγάπην. θά κινη τήν ούραν του, θά πηδά τριγύρω του, θά λυγίξη τού σώμα του, θά πηδά, θά εκβάλλη φαιδράς ύλακάς, άί όποται θά λέγουν εις τόν μικρόν του φίλον.

— Είσαι καλό παιδάκι, Αχιλλεῦ, και σ' αγαπώ. δέν με βασανίζεις, φροντίζεις δι' έμέ, με χαϊδεύεις με τού χεράκι σου τού απαλό. Γι' αυτό κ' εγώ σ' αγαπώ και σου είμαι πιστός. "Ας τολμήση νά σε πειράξη κανείς ή σκύλος είνε ή άνθρωπος, και βλέπει πως θά χυθώ επάνω του και 'ς τή θάλασσα και 'ς τή φωτιά όρμώ για σένα. Γάβ, γάβ, Αχιλλεῦ μου, γάβ, γάβ, μικρέ μου Αχιλλεῦ!

Ο ΕΦΤΑΒΟΥΝΙΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

[Παραμύθι]

Ο μάνα του Διγενή δεν είχε πλεία τίποτα 'ς τὸ ντουλάπι. Μιά μέρα φωνάζει τὸν υἱὸν τῆς καὶ τοῦ λέγει :

— Γιέ μου, ἐδῶ πέρα δὲν εἶνε προκοπή φύγε μακριά, ξειντέφου καὶ βάλε τὰ δυνάτῃ σου νὰ γίνῃς κάτι. Εἶσαι ψηλός, γερὸς καὶ χεροδύναμος· ἡ τύχη εἶνε κάποτε καλόβολη· ποῖος ξέρει, μπορεῖ νὰ τὴν ἀπαντήσης 'ς τὸ δρόμο σου.

Ο Διγενὴς εἶπε πὼς κι' αὐτὸς αὐτὸ ἐγύρευε, ἐπῆρε τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του καὶ ξεκίνησε.

Ἐπῆγαινε καὶ ὄλο ἐπῆγαινε· ἔκανε τὴν νύκτα ἡμέρα· τέλος βλέπει ἕνα παλάτι που ἔλαμπε ἀπ' τὰ φῶτα.

Ἦταν τὸ παλάτι ἐνὸς βασιλιᾶ. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Διγενὴς ἐτήραε μὲ θαυμασμὸ νὰ καὶ περνᾷ καὶ ὁ βασιλιᾶς.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, παλληκάρη ;

— Τὴράω τ' ὀλόλαμπρό σου παλάτι.

— Πές μου, σ' ἀρέσει, ξένη ;

— Ὡ, πολὺ· καὶ πὼς ζηλεύω κείνους που κάθονται μέσα.

— Αὐτὸ εἶνε ; καὶ σὺ μπορεῖς νάρθῃς νὰ κάθῃσαι μέσα. Θέλω ἴσα, ἴσα ἕναν ἱπποκόμο γιὰ τάλογά μου· σὰν θέλῃς ἔλα 'ς τὴ δούλεψί μου.

Τέτοια τύχη μήτε 'ς τὸν ὕπνο του δὲν τὴν εἶχε δὴ ὁ Διγενὴς.

— Μετὰ χαρᾶς σου, βασιλιᾶ μου ! Καὶ ἐμῆθε 'ς τὴ δούλεψί του.

Ο Διγενὴς ἦταν ἄξιο καὶ προκομμένο παλληκάρη. Δὲν τὴ φοβότανε τὴ δουλειά. Πρὶν χαράξῃ ἦταν 'ς τὸ πόδι κ' ἐκαθάριζε τὸ σταῦλο, ἐξύστριζε τάλογα, ἔτριβε τὰ χαλινάρια. Ο βασιλιᾶς τὸν ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ, τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἔκανε βεζύρι του, σὰν νὰ λέμε πρωθυπουργό του.

Οἱ ἄλλοι που ἦταν 'ς τὸ παλάτι, — μερικὸι ἀσπρισαν 'ς τὴ δούλεψί τοῦ βασιλιᾶ — δὲν μπορούσαν νὰ το χωνέψουν· κόντευαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ φθόνου καὶ ἀπὸ τὸ κακό τους.

— Τί 'ντροπή· ἕνας ἱπποκόμος ἐκεῖ πέρα που ἐκαθάριζε ὡς τὰ προχθὲς τὸ σταῦλο, νὰ μας προστάξῃ τώρα.

Κι' ὁ καθένας συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ντυνότανε ὁ βασιλιᾶς, ὁ καμαριέρης τοῦ λέγει μὲ ὑποκρισία :

— Πολυχρονεμένη μου βασιλιᾶ, ξέρεις τί κάθεται καὶ λέγει αὐτὸς ὁ Διγενὴς ; Λέγει πὼς μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα τοῦ ἐφταβουνίσιου δράκου. Αὐτὸ τὸ πάπλωμα ἔχει χρυσὸ ὑφάδι καὶ ἐκατὸ ἀσημένια κουδουνάκια ὀλοτρόγυρα.

— Καὶ τί θὰ το κάνῃ αὐτὸ τὸ πά-

πλωμα ὁ Διγενὴς ; 'ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἐγὼ σκοπὸ νὰ σοῦ το χαρίσῃ.

Ο βασιλιᾶς τὸ 'πίστεψε τὸ ψέμμα τοῦτο. Ἐνα βράδυ ἐκάλεσε τὸ Διγενὴ 'ς τὴν κάμαρά του καὶ τοῦ λέγει :

— Διγενὴ, εἶπες πὼς μπορεῖς νὰ φέρῃς τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου· νὰ πᾶς νὰ μοῦ το φέρῃς !

— Τί λές, Πολυχρονεμένη ; Ἐγὼ ἐβγάλα τέτοιο τρελλὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα μου ; ὁ δράκος θὰ με ρουφιξῇ ζωντανὸ μονάχα νὰ μυρισθῇ πὼς σίμωσα 'ς τὸ στοιχειωμένο του παλάτι.

— Τί ; πέρνεις τὸ λόγο σου πίσω ; Νὰ κάνῃς αὐτὸ που εἶπες, εἰδεμὴ θὰ ἐβρῆς ἄλλο χειρότερο.

Ο καϊμένος ὁ Διγενὴς ἐλεγέ πὼς ποτὲ τοῦ δὲν εἶπε τέτοιο πρᾶμμα. Τοῦ κάκου ὁ βασιλιᾶς ἤθελε καλὰ καὶ σώνει τὸ πάπλωμα τοῦ δράκου ὁ Διγενὴς εἶδε καὶ ἀπόειδε, τράθηξε νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὸ φέρῃ.

Στὸ δρόμο συλλογιζότανε μὲ τί τρόπο νὰ τὸ πάρῃ τὸ μαγεμμένο πάπλωμα. Ἐπίασε νὰ νυκτώῃ, ὅταν ἔφθασε 'ς τὸ παλάτι τοῦ δράκου.

Ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα ἡ Δράκαινα βγήκε νὰ πάρῃ λίγα ξύλα γιὰ νὰ βράσῃ τὸ φαγεῖ τοῦ δράκου ὁ Διγενὴς, δὲν χάνει καιρό, τρέχει, μπαίνει καὶ κρύβεται σὲ μιὰ κώχη.

Σὲ λίγο γύρισε ἡ Δράκαινα καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἦρθε καὶ ὁ Δράκος.

— Γυναῖκα, φρέσκο κρέας μοῦ μυρίζεις.

— Τί λές, Δράκο ; ξέχασές πὼς σήμερα σφάξαμε τὸ ὑστερνὸ μας πρόβατο :

— Γυναῖκα, μοῦ μυρίζεις ἀνθρωπινὸ κρέας.

— Θὰ παράπιες τὸ γιόμμα καὶ δὲν ἦρθες ἀκόμη 'ς τὰ συγκαλά σου· κανέναν δὲν ἦρθε ἐδῶ.

— Γυναῖκα, κάτι μοῦ μυρίζεις.

— Θὰ μοσχοβολᾷ τὸ φαγεῖ ποῦ σοῦκανα· ἔλα 'ς τὸ τραπέζι, τοῦ λέγει ἡ Δράκαινα.

Νύκτωσε, ἔγινε μεσάνυχτα, ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα ἐπῆγαινε νὰ πλαγιασουν, σὲ λίγο ἐρροχάλιζαν καὶ οἱ δύο τους.

Ο Διγενὴς που τᾶκουε ὄλα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἦτανε κρυμμένος, εἶπε μέσα του :

— Τώρα εἶνε ἡ ὥρα.

Καὶ σιγά, σιγά, μὰ πολὺ σιγά τράθηξε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα.

Ο Δράκος ξύπνησε.

— Γυναῖκα, ὄλο δικό σου τὸ θέλεις τὸ πάπλωμα ἀπόψε.

— Τί μὲξύπνισες ἔτσι, καίμενε ; καλὰ κοιμώμουνα.

Καὶ ἀποκοιμήθηκαν πάλι καὶ οἱ δύο τους.

Ο Διγενὴς δὲν ἐβγάλε τσιμουδιά ἀπὸ τὴν κώχη· πέρασε κάμποση ὥρα ἀκόμη καὶ ἄργισε πάλι νὰ τραβᾷ.

Ο Δράκος ἐθύμωσε 'ς τὰ γερά κ' ἐβαλε τὲς φωνές.

— Νά, πᾶρ' το ὀλάκαιρο, σὰν το θέλῃς τόσο, κι' ἀφῆσέ με ἦσυχο νὰ πάρω τὸν ὕπνο μου.

Καὶ 'ς τὸ θυμὸ του ἀπάνω ἔρριψε χάμου τὸ μαγεμμένο πάπλωμα καὶ αὐτὸ πέρτοντας ἐκούδουνασε.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Διγενὴς· μόλις ξανάκλεισαν τὸ λοιπὸν τὰ μάτια τους ὁ Δράκος καὶ ἡ Δράκαινα, τὸ πέρνει σιγά σιγά καὶ φεύγει.

Τὴν αὐγὴ ὁ Δράκος ἐκρύωνε καὶ λέγει τῆς γυναῖκάς του.

— Σὺ τῶχεις τὸ πάπλωμα ὅλη τὴν νύχτα, τώρα δὲς τὸ σὲ μένα.

— Ἐγὼ τῶχα τὸ πάπλωμα ; τί λές, ἄνδρα ; ἐγὼ ἤμουν ἴσα ἴσα ξέσκεπη ὅλη τὴν νύχτα· δὲν θυμάσαι πὼς τὸ πέταξες χάμου ;

— Πᾶρ' το λοιπὸν καὶ σκέπασέ με.

Ἡ Δράκαινα σηκώθηκε.

— Ποῦν' το τὸ πάπλωμα, Δράκο ; δὲν το βλέπω.

Ο Δράκος πηδᾷ τότε ἀπὸ τὸ στρώμα καὶ βάζει τὲς φωνές.

— Μᾶς τῶχλεψαν, γυναῖκα ! Δὲν τήρῃς πὼς εἶνε ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα ;

Τρέχει 'ς τὸ παράθυρο, καὶ βλέπει μακριὰ τὸν Διγενὴ νὰ τρέχῃ.

— Διγενὴ ! Διγενὴ !

— Τί εἶνε ;

— Σὺ μοῦ πῆρες τὸ πάπλωμά μου ;

— Ἐγὼ.

— Δὲν μου λὲς τὸ λοιπὸν πὼς εἶσαι κλέφτης !

— Εἶμαι, σὰν εἶνε κλεψιά νὰ πάρῃ κανεὶς πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα δράκο.

— Πότε θὰ ξανάρθῃς ;

— Μιά 'μέρα τοῦ χρόνου, δὲν ξέρω ποιά.

Ο Διγενὴς ἔφθασε 'ς τὸ παλάτι ὁ βασιλιᾶς τὸν δέχθηκε μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, καθὼς εἶδε τὸ μαγεμμένο πάπλωμα· λὲς κ' ἐπαίξε μουσικὴ σὰν τὸ κουνουσε κανεὶς.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΕΛΕΦΑΣ

Τὸ μεγαλύτερον ἐκ τῶν μαστοφόρων ζώων τῆς ξηρᾶς εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ ἡσυχώτατον, μὲ ὄλην δὲ τὴν δυσκίνησιάν του ἔχει ἔκτακτον ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφρίαν.

Ο ἔλεφας εἶνε ἄσχημον ζῶον· ἡ φύσις ἀντὶ καλλονῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύναμιν καὶ φρόνησιν. Ἡ κεφαλὴ του εἶνε μικρὰ καὶ προεκτείνεται εἰς προβοσκίδα, ἣτις φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τὸ σῶμά του εἶνε βαρὺ καὶ δυσκίνητον, οἱ πόδες του ὀγκώδεις ὡς στύλοι καὶ ἀπολήγοντες εἰς πέντε χηλᾶς.

Τὰ ὀτᾶ του εἶνε μικρὰ καὶ πλατέα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του μικροί.

Τὸ δερμᾶ του ἔχει συνήθως χρομᾶ στακτόμαυρον, σπανίως ὑπόλευκον. Τὸν λευκὸν ἔλεφαντα τιμᾶσι πολὺ οἱ Ἴνδοι, διότι πιστεύουσι ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ μετέβησαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμμένων των. Εἰς κλιαιότερους δὲ χρόνους τὸν προσεκύουν ὡς βασιλέα καὶ ἐτοποθετοῦν αὐτὸν εἰς μεγαλοπρεπεῖς σταύλους· πληθὺς δὲ ὑπηρετῶν τὸν ἐπεριποιούντο.

Ἐλεύθερος εὐρίσκειται ὁ ἔλεφας εἰς τὴν Κοχιγκίαν, τὸ Σιάμ, τὸ Ἰνδοστᾶν καὶ εἰς τὰς νήσους Ἰάβαν, Σουμάτραν, Βόρνεον καὶ Κεϋλάνην. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα ζῆ κατὰ μεγάλας ἀγέλας καὶ προτιμᾷ τὰ σκιερὰ καὶ βαλτώδη μέρη, τὰ ὅποια διατρέχονται ἀπὸ ποταμοὺς καὶ ρυάκια, παρὰ τὰ ξηρὰ καὶ ἀνοιχτά.

Ἀγαπᾷ πολὺ νὰ λουεταί, τοῦτο δὲ εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγείαν του, διότι ἄλλως τὸ δερμᾶ του σκληρύνεται καὶ ρυτιδώνεται. Κολυμβᾷ καλὰ, ἔχει δὲ ὄλον τὸ σῶμα ὑποκάτω τοῦ ὕδατος καὶ κρατεῖ ἔξω αὐτοῦ μόνον τὴν προβοσκίδα· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατάλληλον μέρος νὰ λουσθῇ, γαμίζει τὸν προβοσκίδα του μὲ νερόν καὶ περιδρέχει ὄλον τὸ σῶμά του, καὶ κόνιν συνάξει διὰ τῆς προβοσκίδος του καὶ σκορπίζει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δερμάτος του, ἵσως διὰ νὰ μὴ ποῖν τὸσον ἀπὸ τὰ κεντήματα τῶν ἐντόμων. Ἐν γένει δὲ τὸ δερμᾶ του τὸ ὅποῖον φαίνεται χονδρότατον εἶνε πολὺ εὐαίσθητον, διὰ τοῦτο ὁ ἔλεφας ἀποδιώκει τὰ ἐντομα διὰ κτυπημάτων τῆς προβοσκίδος, τῶν ὠτων καὶ τῆς οὐρᾶς· ἐπίσης θραύει κλάδους καὶ δι' αὐτῶν ἢ διὰ καλάμου ἐκδιώκει ἀπὸ τὸ σῶμά του τοὺς ὀχληροὺς τοῦτους ἐπισκέπτας.

Αἱ κινήσεις του εἶνε πολὺ ταχύτεροι παρ' ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τοιοῦτον κολοσσόν.

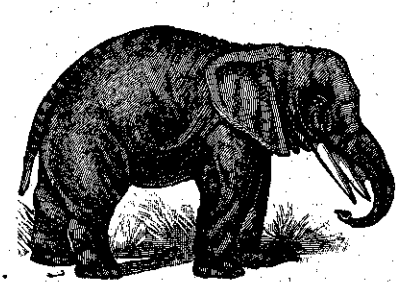
Ἡ προβοσκίς του, ἣτις εἶνε δι' αὐτὸν ἀληθὴς χεὶρ, κινεῖται καὶ στρέφεται μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ ἄνευ αὐτῆς ὁ ἔλεφας, ὅπως εἶνε καμωμένος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ. Κινεῖ αὐτὴν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μὲ τὴν προέκτασιν δὲ αὐτῆς τὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς χεῖλην, ἐκτελεῖ ἐργασίας αἱ ὅποια μόνον διὰ δύο δακτύλων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῶσι. Τὴν τροφὴν του φέρει εἰς τὸ στόμα του διὰ τῆς προβοσκίδος, μὲ αὐτὴν πίνει ὕδωρ καὶ μὲ αὐτὴν καταθρέχει ἀπὸ ἐκδιήκων, ὅσους τὸν δυσαρεστήσουν. Διὰ τῆς προβοσκίδος ἐκτελεῖ καὶ διάφορα ταχυδακτυλογρήματα. Ἐκβάλλει τὸν φελλὸν ἐκ φιαλῶν οἴνου, ἀνοίγει κλειθωνίας διὰ κλειδίου, λαμβάνει μικρὰ νομισματα ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ λύει ἐμπερδευμένους κόμβους.

Παραδείγματα τῆς εὐφρίας, τῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς ἐκδιήκων, ἀναφέρονται κάμ-

πολλα, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἡμίση ἂν εἶνε ἀληθῆ, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἔλεφας εἶνε πολὺ εὐφρέστερος τοῦ κυνός.

Ο ἔλεφας εἶνε φυτοφάγον ζῶον· τρώγει φύλλα, κηρούς, ρίζας· καταστρέφει μὲν τὰ δένδρα, τὰ ὅποια συντρίβει ἡ ἐκτριζώνει, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τους βλάπτει, εἰμὴ μόνον ὅταν ὑπερασπίζει ἑαυτὸν ἢ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τινα, ὅστις τὸν ἐπαίραξε πολὺ· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ πελώριοι χαυλιόδοχοι εἰς τὸν γίνονται φοβερὰ ὄπλα.

Πολὺ εὐχαριστεῖ τοὺς ἔλεφαντας ἡ εὐωδία τῶν ἀνθρώπων· συλλέγουσι δέσμας τὰς ὁποίας ὀσφραίνονται ἐπὶ πολὺ, ἔπειτα τὰς φέρουσιν εἰς τὸ στόμα καὶ τὰς τρώγουσι· τὴν δυσωδίαν τῶν ζῶων ἀποστρέφονται, διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρουσι νὰ ζῶσι πλησίον χοίρων. Ἀποστροφὴν ἢ καὶ φόβον αἰσθάνονται πρὸς τοὺς παντι-

Ἐλέφας

κούς, λέγεται δὲ ὅτι τρέμουσιν εὐθὺς ὡς ἴδωσι ποντικόν.

Ἡ θήλεια εἶνε φιλόστοργος μήτηρ, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ καὶ θωπεύει καὶ περιποιεῖται τὰ τέκνα τῆς. Ὅταν ἡ ἀγέλη ἐκκινεῖ, ἡ μήτηρ κρατεῖ τὸ μικρὸν μεταξὺ τῶν δύο κνημῶν· ὅταν δὲ διερχεται ποταμῶν τὸ κρατεῖ διὰ τῆς προβοσκίδος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος.

Εἰς τὴν Κεϋλάνην, τὴν πρὸς νότον τῶν Ἰνδιῶν κειμένην μεγάλῃν νῆσον, οἱ κυνηγοὶ συλλαμβάνουσι τοὺς ἔλεφαντας, κατασκευάζοντες περίξ λιμνῆς τινὲς πλήθος στενῶν διόδων. Τότε περικυκλώνουν τὸ δάσος καὶ διὰ κραυγῶν καὶ θορύβου πολλοῦ ἀνγκυλάζουσιν αὐτοὺς νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκ τῶν διόδων πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς ἡμεροθέοντας ἔλεφαντας, οἱ δὲ κυνηγοὶ εὐρισκόμενοι εἰς ἐπὶ στενωτέρας διόδους δεσμεύουσιν αὐτοὺς. Οἱ ἡμεροὶ ἔλεφαντες γίνονται τότε παιδαγωγοὶ καὶ δέρουσιν μὲ τὴν προβοσκίδα των τοὺς ἀτιθάσσους ἀδελφούς των, ἂν δὲν θέλωσι νὰ ὑποταχθῶσι.

Ο ἔλεφας εἰς πέντε ἢ ἑξ ἑβδομάδας γνωρίζει τὸν φύλακά του, ὅστις λύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δεσμά του καὶ μετὰ ἑξ μῆνας τὸν περιφέρει ἐλεύθερον· ὁ φύλαξ πρὸς ἡμέρωσίν του μετεχειρίζεται διάφορα μέσα· πότε τὸν κολακεύει ζῶων ἐλαφρῶς μὲ ἰνδικὸν κάλαμον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν προβοσκίδα του, ἢ ἀποδιώκων τὰς μυῖας ἐκ τῆς πληγῆς

του, πότε τὸν φοβίζει μὲ ράβδον ἔχουσαν εἰς τὸ ἄκρον σίδηρον, μὲ τὸ ὅποῖον καὶ τὸν κεντᾷ ἐνίοτε. Διὰ νὰ εἶνε δροσερὸς ῥαίνει τὸ σῶμά του ὁ φύλαξ μὲ ὕδωρ, φροντίζει ὅμως νὰ μὴ πλησιάσῃ τόσοσὸν φθάσει ἡ προβοσκίς αὐτοῦ.

Ἄν ἐξημερωθῇ ὁ ἔλεφας, ὁ φύλαξ πηδᾷ εἰς τὴν ῥάχιν του, ἂν δὲ προχωρήσῃ πολὺ ἢ οἰκειότης, πηδᾷ καὶ εἰς τὸν λαϊμόν του. Ἐκεῖθεν διευθύνει πλέον τὸν ἔλεφαντα ὅπου καὶ ἂν θέλῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἡμεροσὶν ἂν εἶνε ὁ ἔλεφας, πρέπει νὰ μὴ φέρεται εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελήφθη, διότι τότε ἐνθυμεῖται πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φεύγει.

Ο ἡμεροσὶν ἔλεφας εἶνε χρησιμώτατον ζῶον εἰς τὸν ἀνθρώπον, δύναται νὰ σηκώσῃ μεγάλη βάρη, ἢ νὰ σὺρῃ ὀγκώδη πράγματα. Πολύτιμον εἶνε καὶ τὸ ἔλεφαντὸ δοντόν. Οἱ Ἴνδοι καὶ οἱ Κινεῖοι κατεργάζονται τοὺς χαυλιόδοντας κατασκευάζοντες παντοῖα πράγματα : ριπίδια, κομβία, πλαίσια καθρεπτῶν καὶ ποικίλα ἄλλα ἀντικείμενα· καὶ ἐν Εὐρώπῃ δὲ γίνεται μεγάλη χρῆσις ἐλαφαντῶδοντος.

Ἄλλοτε ὅμως ἀντὶ εὐτελῶν χειρονακτικῶν ἐργασιῶν ἐξετέλουν οἱ ἔλεφαντες μεγαλοπρεπέστατα ἔργα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πόρρου καὶ τοῦ Ἀννίβα ἐχρησιμοποιούντο εἰς τὸν πόλεμον, ἡ θέα των δὲ μόνῃ ἐνέπνεε τρόμον εἰς τοὺς στρατοὺς ὅτε οἱ ἔλεφαντες ἐπροχώρουσιν φέροντες πύργους μετ' ἀνδρῶν ὀπλισμένων εἰς τὴν ῥάχιν των. Ἐν Ἰνδίας ἐνεφανίζοντο εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Ἰνδιῶν Σουλτάνων πολυτελῶς ἐστολισμένοι καὶ προηγούμενοι μεγάλης πομπῆς.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης διαβάει ζωολογίαν. Ἐξάρνα ἐρωτᾷ τὴν μαμμά του :

— Μαμμά, ξεύρουσιν τὰ ζῶα τί εἶδους ζῶα εἶνε τὸ καθένα ;

— Καὶ πὼς σου ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

Ο Γιαννάκης :

— Νά, γιατί τότε τὸ βρῆδι, ὁ γάιδωρος καὶ ἡ μαῖμού θὰ ντρέπονταν, ἂν εἴτεσαν τί εἶνε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀγοριτσῆς.

Ο Διδάσκαλος μετ' αὐστηρότητος :

— Μανώλη, ἀπὸ ποῦ το ξέρουμε ὅτι ἡ σελήνη ἀπέχει διακόσους σαράντα χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὴν γῆν ;

Ο Μανώλης ἐντρομος :

— Κύρ Δάσκαλε, σεις . . . σεις ὁ ἴδιος τὸ εἶπατε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λαζαρέου Ποντινοῦ.

Σωτήρης : — Δὲν μου λὲς, Μιχάλη, γιατί σε τυλοφορτῶνε ἔτσι ὁ πατέρας σου ;

Μιχάλης : — Ἄμ γιατί εἶνε πῶ δύνατὸς ἀπὸ μένα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κύνου.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τὴν ἐξῆς τρυφερωτέτην ἐπιστολήν μοι ἀπέστειλεν ὁ Μέλλων Νάβαρχος...

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἀπὸ σήμερον μὴ στέλλῃς πλέον τὸ φύλλον πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου Δημήτριον...

Σοῦ σφιγγὸν τὸ χέρι ὁ φίλος σου ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ. Ὑπαγε, Μέλλων Νάβαρχε!

Ὅσον ἤμην περίλυτος, Ἀνθυμιόνη Λυγαριά διὰ τὴν μακρὰν σιγὴν σου...

Ἐχει καλῶς, Βασιλεῦ τῆς Ἰθάκης, λάβε σὺ μέρος ἐπὶ τὸν διαγωνισμόν...

Ὡραῖον ψευδώνυμον ἐπέλεξες, Ἐδπάλοκαμος Ἀθηνᾶ. Τώρα δὲν μένει ἄλλο παρά νά μου στέλλῃς καὶ ὠραίας ἐπιστολάς...

Ἦναι μὴ χαρὰ τὰ γραμματάκια σου, Ἐαυθομαλλούσα. Ἐμένα πολὺ με φαίδρύνουν τὰ λογάκια σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἀδελφοὺς στέλλονται μέχρι 28 Φεβρουαρίου)

57. Συλλαβόγραφοι. Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον, ζῶν τὸ δεύτερόν μου...

58. Στοχειόγραφοι. Ὑγράου πηχθέντος μύριον τὸ δλον μου ἐμφαίνει...

59. Ἀναγραμματομορφώσεις. Ἦμαι στοιχεῖον τῆς ζωῆς οὐ ἄνευ ἀπονήθηςκε...

60. Αἰνίγματα. Ὑπάρχω εἰς πᾶν σῶμα, ὅς κ' εἰς ἐσὲ τὸν ἴδιον...

61. Μωσαϊκόν. Ἦ Κῶς, ὁ Ἐκτωρ, ἡ Λητώ, καὶ ἡ λαμπρὴ Μελίτη...

Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά μετὰ πολλῆς φιλικῆς ἀγάπης...

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον...

φράγγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον...

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1895-3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ... ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15...

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ [Συνέχεια ἴδε σελ. 25]

Ἄλλα τίς ἦτο ὁ ἀγοραστής; Ἀνὴρ; γυνή; Ἐκ μὲν τοῦ βαδίσματος καὶ τοῦ ἀγενεῖου προσώπου ἐφαίνετο γυνή...

Εἰσήλθον εἰς μικρὰν τινα ὄδον ὁ Ἀλατόσπυρος καὶ ἡ Ἀνδρογυναῖκα...

Καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ Παλληκαρᾶ ἤρχισε καταλεπτῶς καὶ μετὰ προσοχῆς...

Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος μετὰ μακρὰν συζήτησιν...

Ἡ Πετρίνα ἀνέπνευσε, διότι σκεπτομένη ὅτι θὰ λάβῃ μόνον εἴκοσι φράγκα...

Μέχρι τῆς κηκληδωτῆς πύλης τῆς ἀγορᾶς ἠκολούθησε τὴν κυρίαν του πειθήνιος...

Μοῦ δίνεις ἕνα φλυτζάνι ζωμὸ γιὰ τὴν ἀρρωστή μαι; (Σελ. 34, στήλ. γ')

Ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων τοῦ εἰσέπνευσε τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου...

Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἠκολούθησε τὴν κυρίαν του πειθήνιος...

Παλληκαρᾶ, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα θρηνηφδοῦσα...

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὑπεκρίνετο τὸν νεκρὸν οὐδὲν ἀκούων...